

Seniorenhuisvesting 'Zuid-Veluwe'

**Het Vrouwe
Fortuna Nieuws**

Halfjaarlijks huismagazine

winter 2019, 10e jaargang

Frits Gieltjes:
*'Als je jezelf
veilig voelt, kun
je ook veiligheid
bieden.'*

**Vriendschap en het
geluid van de tjiktjak**

Wie durft?

Met mijn bril in de hand – ik kan er namelijk niet mee lezen - sta ik te hannesen bij de ingang. De toetsen doen het niet of ik kan het nummer niet vinden van degene bij wie ik moet zijn. Of de bel gaat niet over. Ondertussen staat die voordeur haast continu open, van mensen die in- en uit lopen. Zal ik dan toch maar zo doorlopen?

Maar nee, ik doe het niet. Ik wil de bewoner die ik kom interviewe-

wen laten weten dat ik er ben. Daarnaast weet ik dat juist dat een gevoelig punt is: vreemden die zomaar naar binnen gaan, zonder dat iemand ze toegang verleent. Dat geeft een gevoel van onrust en onveiligheid bij veel bewoners.

Maar ja. Het is wel zo prettig om vreemden gastvrij naar binnen te laten. Het voelt zo onvriendelijk om te vragen: “Bij wie moet u zijn?” Toch is dat wat er nodig

is om het gevoel van veiligheid te vergroten, zo blijkt uit de interviews in dit nummer. De vraag is nu: wie durft? En als iemand niet durft: hoe is dat durven te leren?

Bij de Timanshof start hiervoor een project. Ik ben benieuwd hoe ik word aangesproken als ik voor het volgende nummer op interview ga!

Leonore Noorduyn

inhoud

3

Korte berichten

7

Coördinatoren bewonerszaken:

‘Heb oog voor elkaar’

8

Over het gevoel van sociale veiligheid en hoe dat te bevorderen

12

Mensen kijken hier naar elkaar om, merkt Frits Gieltjes

15

Vriendschap, mede door een gemeenschappelijk verleden

16

Iedere zondag orgel spelen

Dit is een uitgave van de Vrijzinnig Religieuze Stichting Senioren-huisvesting ‘Zuid-Veluwe’

Correspondentieadres:
Hof van Sint Pieter 27
6721 TN Bennekom
0318 43 11 34
info@vrssh-zuidveluwe.nl
www.vrssh-zuidveluwe.nl

Hoofdredactie:
Leonore Noorduyn
Ontwerp en vormgeving:
Henk-Jan Panneman
Redactie: Leonore Noorduyn
m.m.v. Lizanne Kik en

Pieter van Giersbergen
Fotografie: John Voermans,
Lizanne Kik, Hans Smid,
Hanny van Ee
Druk: Drukkerij Cunera

Korte berichten

Fijne Kerstdagen en een Gelukkig Nieuwjaar

Bestuur en medewerkers van Senioren-
huisvesting 'Zuid-Veluwe' wensen u fijne
feestdagen en de beste wensen voor 2020

Nieuwe website Seniorenhuisvesting

Overzichtelijk, mooi en fris, 'informatie is goed te vinden: het zijn een paar van de vele positieve reacties op de vernieuwde website van Seniorenhuisvesting 'Zuid-Veluwe'. De oude website was niet meer op alle fronten actueel en voldeed bovendien niet meer aan de nieuwste wetgeving op het gebied van privacy.

Op de site kunnen bewoners onder het kopje Agenda terug vinden welke activiteiten op stapel staan en of die georganiseerd worden door medebewoners of door Seniorenhuisvesting. Daarnaast is er informatie te vinden over de vrijzinnige grondslag van de Seniorenhuisvesting en over de huur van de appartementen. Toekomstige bewoners krijgen hiermee een inkijkje in hoe het is om in een van de huizen te wonen. Ook vinden ze hier een inschrijfformulier.

Neem een kijkje op:
www.vrssh-zuidveluwe.nl

Erwtensoep in het prieel

“Fantastisch.” Wim van de Weerdhof zegt het een paar maal. Het gaat over het erwtensoepeten in het prieel van De Timanshof. In oktober konden bewoners hier terecht. Nu is oktober niet echt een tijdstip waarop je kunt vertrouwen op het goede en warme weer. Was dat dan niet koud? Nee, want het prieel was net uitgebreid met twee warmtelampen, bekostigd door Ede doet-waardecheques.

Ieder huishouden in Ede krijgt twee maal per jaar een waardecheque van €7,50. Dit bedrag is te doneren aan initiatieven van buurtgenoten, die zo geld krijgen om iets te organiseren of aan te schaffen. Jan en Truus Jansen, bewoners van De Timanshof, wilden graag van het prieel een prettige ontmoetingsplek maken voor de bewoners. Ook bij koude dagen. Ze vroegen hun medebewoners om de waardebonnen te schenken voor twee warmtelampen.

De waardecheques kwamen massaal. Er zijn 80 cheques binnen gekomen met een waarde van 600 euro. Daarvan schaften Jan en

Truus twee warmtelampen aan en er is nog geld over. Mogelijk wil het echtpaar dat gebruiken voor een nieuw tentdoek, zonder gaten. Want in de huidige tent zitten nogal wat gaten in het doek.

Jan en Truus hebben inmiddels al diverse activiteiten georganiseerd in het prieel. Zo was er een sangriafeestje, een middag waarop Truus appelbeignets bakte, nog een middag met olieballen. Om de nieuwe aankleding van het prieel te vieren organiseerde het echtpaar een erwtensoepmiddag. Wim: “De tafel was heel netjes gedekt, met schalen met bruine sneetjes boterham en schaalpjes met sneetjes roggebrood. Jan ging over de drank en zijn vrouw stond te roeren in de erwtensoep. En er was iemand die de soep rondbracht. Het was heerlijk.”

Wim gaat graag naar zulke activiteiten: “Je spreekt mensen, dat vind ik belangrijk. Toen ik weg ging vertelde Truus dat ze eigenlijk meer hield van bruine bonensoep. Ik houd daar ook erg van, dus ik zei: Op naar de bruine bonensoep. Ik wacht af.”

Poffertjes eten voor betere contacten

“Ik vind het vreselijk belangrijk dat er zoiets is, omdat dat het contact onderling bevordert.”

Jan van der Scheur is erg te spreken over het evenement met de poffertjes bij de Aleidahof. Alweer voor het tweede jaar werd dit georganiseerd. Het eerste jaar was Jan er niet bij, deze keer wel: “Met zoiets is de opkomst groot. Het is dichtbij in de tuin zelf, ook mensen die niet zover lopen, kunnen komen en dan zie je eens iedereen bij elkaar.” De meeste mensen spreekt hij wel eens, bij de koffie, bij het rummikubben, het klaverjassen of in de gang op weg naar de brievenbus. Maar dat is altijd maar een deel van de bewoners. “Bij zo’n activiteit komen er meer mensen en het is gemoedelijk.” Natuurlijk geeft een poffertjeskraam iets extra’s, helemaal omdat iedereen zoveel poffertjes kon eten als hij wilde, maar daar gaat het voor hem niet om. Hij hoopt dan ook op een vervolg. “Dat zal de sfeer en de onderlinge contacten nog verder verbeteren.”

Geen kerstboom meer

Het is misschien even wennen: met de kerst staat er geen kerstboom meer in de binnentuin van De Roosebrink, De Timanshof en De Aleidahof. Ieder jaar zorgde de Stichting Senioren-huisvesting 'Zuid-Veluwe' ervoor dat de boom, opgetuigd en wel, voor de huizen stond. Dit werd betaald vanuit de Plus. Ook zijn er dit jaar geen persoonlijke kerstkaarten. Dit jaar heeft het bestuur besloten dit geld voor andere doeleinden te gaan gebruiken. Hoe, dat wordt de komende tijd duidelijk.

Blij met vakantie bij Alle Goeds

Willy Aalbers is beslist weer bij de vakantieweek bij Alle Goeds in Lunteren. Deze midweek is een initiatief van Seniorenhuisvesting 'Zuid-

Veluwe'. Ieder jaar

mag een groep bewoners, geheel verzorgd, genieten van de reis.

Willy is al twee maal mee geweest en vindt het 'geweldig'.

"Je wordt zo goed verzorgd, elke dag weer. De vorige keer was ik ziek en ook toen hebben ze me zo goed verzorgd. Ze wilden me niet laten gaan. Ik heb het zo naar mijn zin gehad."

Willy woont inmiddels 23 jaar in De Timanshof, eerst met haar man, en sinds een jaar of zeven alleen. Nu ze bijna 90 is, gaat ze zelf niet meer

op vakantie. De week

in Lunteren is dan een echte vakantie.

Bovendien is het samen met mensen die ze kent. "Je bent met elkaar. 's Morgens

kom je je kamer af en

dan ben je al bij elkaar met het ontbijt. Dat is die gezelligheid onder elkaar. En verder wordt je de hele dag bezig gehouden." Ook het uitstapje dat vanuit Lunteren wordt gehouden. "Het is altijd weer een verrassing waar je naartoe gaat."

Willy kan zich er dan ook van tevoren al op verheugen. "Ik heb nu wel wat meer verzorging nodig, maar die komt daar ook. Daar hoeft je dus niet voor weg te blijven."

Duurzaamheidsdag Woonstede: over brand, afval en een nette buurt

Een klein vonkje en 2 minuten later is de hele scooter afgebrand. Een zware, zwarte rook hangt in de gang, die het zicht compleet wegneemt. Rook die giftig is, wordt erbij vermeld.

Dit is gelukkig maar een filmpje, waarbij de brand onder gecontroleerde omstandigheden wordt uitgelokt. Maar voor Bets Pels, lid van de activiteitencommissie van De Timanshof, was het wel schrikken. Dat het zo snel gaat en dat zo'n scooter dan volledig afbrandt. "Je moet dus niet je scooter 's nachts op de oplader laten staan. Dat loop ik hier nu ook overal te vertellen."

Bets kreeg de film te zien op de dag van de duurzaamheid, georganiseerd door Woonstede, voor huurders die op de een of andere manier actief zijn voor medebewoners. Met zo'n veertig mensen bij elkaar hoorden en zagen ze van alles dat met duur-

zaamheid te maken had. Een brandweerman sprak over de gevaren van accu's in elektrische fietsen en scooters. Het bedrijf dat alle afval inzamelt in Ede en Wageningen, ACV, vertoonde een film over hoe het afval wordt ingezameld en verwerkt. Bets is onder de indruk van de grote machines die hiervoor worden ingezet. Maar wat haar het meeste verbaast is wat er vaak in het groenafval wordt gevonden. "Het gft-afval is bijna puur gft, het enige dat ze regelmatig vinden zijn aardappelschilmesjes. Kun je nagaan. Dus ik vertel nu hier in de Boeklozaal aan iedereen bij de koffie dat ze goed op hun aardappelschilmesjes moeten letten als ze aardappelen schillen."

En dan was er nog de 'schonebuurtcoach'. Dat is iemand die in een buurt oplet of niemand bijvoorbeeld zijn afval te vroeg buiten zet. Ook in De Timanshof gebeurt dat nog wel eens met de zakken met plastic. Bets: "Ik snap het wel, want dan komt de hulp en die zet die zak vast buiten. Maar dan kunnen dieren die zak open krabben en ligt al het afval op straat." De schonebuurtcoach zoekt dan uit van wie de zak is en de eigenaar krijgt een boete van negentig euro.

Bets is blij met alle informatie die ze heeft opgedaan, helemaal omdat de dag goed verzorgd was met eten en drinken. Samen met de activiteitencommissie wil ze bedenken hoe ze de informatie kunnen doorgeven aan de bewoners.

Het filmpje van de brandende scooter is te vinden op youtube:

<https://tinyurl.com/sqy33pw>

Er is ook een brochure over hoe je brandveilig om kunt gaan met de scooter (https://www.brandweer.nl/media/8481/scootmobielen-boekje.pdf). Twee belangrijke adviezen hieruit: Gebruik alleen een oplader die van oorsprong bij de scooter hoort. Haal de stekker direct uit het stopcontact als de scooter volledig is opgeladen.

'Je voelt je veilig als je je beschut weet'

Betrokkenheid en verbinding, daar draait het om voor Pieterneel van Giersbergen en Lianne Kik bij het thema sociale veiligheid. Als bewoners betrokken zijn bij elkaar, voelen ze zich verbonden en veilig. En als ze zich veilig voelen is de kans groter dat ze langer zelfstandig kunnen blijven wonen.

Sociale veiligheid is een belangrijk thema voor de coördinatoren bewonerszaken. Misschien zelfs wel een van de kernen van hun werk. Daarbij hebben ze het niet over de techniek als een 'kiekeboe' bij de voordeur, al is dat ook belangrijk. Voor hen gaat het vooral om verbinding, je beschut weten: heb je oog voor elkaar, help je elkaar. Dat is waar beiden misschien wel vooral mee bezig zijn, elke dag weer.

Natuurlijk zorgen de vele activiteiten vanuit de Plus ervoor dat bewoners meer betrokken op elkaar zijn. Dat organiseren en meedenken met andere activi-

teiten is een onderdeel van het werk van Pieterneel en Lianne. Toch zijn deze activiteiten maar een deel van het gevoel van veiligheid.

Haast nog belangrijker is dat wat beide dames tussendoor doen en wat vaak onzichtbaar is. In ieder geval begint het bij de visie op hun werk. Dat is terug te zien aan uitspraken als: "Ieder mens heeft kwaliteiten en daar spreken we ze op aan." En: "Betekenis hebben, ertoe doen, is op elke leeftijd belangrijk." De een zegt het, de ander knikt en vult aan. Pieterneel en Lianne zijn het volledig eens.

Deze visie bepaalt hoe ze hun werk doen. Zo vragen ze altijd bij de intake of een toekomstige bewoner al bewoners kent. Daarom ook vragen ze bij diezelfde intake wat iemand kan betekenen voor het huis waarin ze komen te wonen. Welk vrijwilligerswerk zou deze persoon willen en kunnen doen? Zegt iemand dat hij of zij daar geen behoefte aan heeft, dan gaan ze daarover het gesprek aan.

Nieuwe bewoners krijgen ook altijd te horen dat het belangrijk is niet-bewoners bij de centrale ingang aan te spreken als het erop lijkt dat die er niets te zoeken hebben. Natuurlijk is dat niet altijd makkelijk, weten de beide dames. Het komt voor dat een bewoner dat inderdaad doet en dan de wind van voren krijgt van die niet-bewoner. Wie niet zo stevig in zijn schoenen staat, doet dat een volgende keer waarschijnlijk niet meer.

Vervolgens vragen Lianne en Pieterneel zich af hoe zij eraan bij kunnen dragen om bewoners extra vaardigheden bij te brengen. Vaardigheden die maken dat ze beter weten om te gaan met dit soort situaties.

Dit alles bevordert een open en vriendelijke sfeer. En dat zorgt er mede voor dat bewoners ook naar elkaar open en vriendelijk zijn. Gaat het toch eens wat minder, is er een akkefietje tussen bewoners, dan gaan Pieterneel en Lianne met de bewoners in gesprek en zo nodig bemiddelen ze. Ze hopen hiermee het gevoel van veiligheid bij alle bewoners te vergroten.

Sociale veiligheid: leer elkaar kennen

Veiligheid begint letterlijk bij de voordeur. Maar er is meer dat de sociale veiligheid beïnvloedt. Drie experts laten hun licht hierover schijnen: bewoner Wim Frentz, Kees Koolschijn van Woonstede en Paul Stegenga uit het bestuur van Seniorenhuisvesting.

“Nee, ik ben nooit bang.” Wim Frentz glimlacht vriendelijk terwijl hij dit zegt. Tegelijk straalt hij een onverzettelijkheid uit die hem direct geloofwaardig maakt. Met hem valt niet te spotten. Hij heeft er dan ook geen enkele moeite mee bezoekers bij de ingang van De Roosebrink te vragen wat ze er te zoeken hebben. Laat staan dat iemand met een babbeltruc bij hem zou moeten proberen binnen te dringen. Waarschijnlijk zou niemand het bij hem proberen. Is er iemand aan het

collecteren die daar geen toestemming voor heeft? “Ik zeg dat ze weg moeten gaan.”

Maar ja. Niet iedereen zit zo in elkaar. Dat snapt hij ook wel. Hij begrijpt dus ook goed dat niet iedereen het aandurft om tegen vreemden te zeggen dat ze er niet in mogen.

Sociale veiligheid is een gevoel

Daarmee is Wim een goed voorbeeld om duidelijk te maken dat sociale veiligheid vooral gaat om het gevoel. “Veiligheid is een gevoel en heeft niet te

De ingang bij de Roosebrink. Als er bewoners in de hal zitten, komen er geen onbevoegden binnen.

maken met grote sloten”, is wat ook Paul Stegenga zegt. Hij is bestuurder bij de stichting Senioren-huisvesting ‘Zuid-Veluwe’ en vindt het belangrijk dat mensen zich veilig voelen. “Dat past ook binnen onze koers om mensen zo lang mogelijk zelfstandig te laten wonen.”

Als veiligheid vooral een gevoel is: hoe kan het bestuur, hoe kan Woonstede en hoe kunnen bewoners zelf er dan voor zorgen dat dat gevoel van veiligheid groter wordt? Onmiskenbaar draagt een gesloten voordeur bij aan dat gevoel van veiligheid. Ook sloten op de deuren en intercom met beeld

***‘Veiligheid heeft
niet te maken met
grote sloten’***

helpen daarbij. De technische dingen. Er wordt wel eens geopperd dat er weer een huismeester moet komen. “Maar die komt echt niet meer terug”, zegt Kees Koolschijn, seniorenadviseur bij Woonstede beslist. Hij vraagt zich ook af of een vaste huismeester echt bijdraagt aan het gevoel van sociale veiligheid. “Technisch gezien zijn de drie huizen veilig.”

Binnenglippen bij de ingang

Wat is er nog meer mogelijk? Wie zijn oor te luister legt bij de bewoners hoort al vaak dat de ingang niet veilig genoeg is. De ingang is afgesloten, maar een vreemde kan gemakkelijk mee naar binnen glippen, zonder dat iemand er wat

van zegt. En dat is precies wat zorgen baart. Dat kwam ook naar voren in het proefproject bij De Timanshof. De verhuurder van de appartementen, Woonstede en Seniorenhuisvesting 'Zuid-Veluwe' zijn hier een project begonnen om de sociale veiligheid te vergroten. Het begon met twee middagen waar bewoners mochten vertellen wat zij bij dit onderwerp voor ogen hadden.

Een werkgroep van zes bewoners werkte samen met de seniorenadviseur de ideeën verder uit. Dat onbevoegden zomaar meelopen naar binnen, is haast niet te voorkomen, zag de werkgroep. Maar wat iedere bewoner dan zou moeten doen is zo iemand aanspreken en vragen bij wie die moet zijn. En dat durft niet iedereen, zoals Wim ook merkt bij De Roosebrink.

Durf onbevoegden aan te spreken

Durven aanspreken. Dat is nu het focuspunt. Kees: "We willen de weerbaarheid trainen, zodat mensen straks wel iemand durven aan te spreken." Het plan is om met trainingsacteurs te oefenen. Bij de ingang. De trainingsacteurs spelen een onbevoegde die naar binnen loopt. Leden van de werkgroep spreken als bewoner de 'binnendringer' aan en oefenen zo met gedrag dat wel werkt en dat niet werkt. De trainingsacteur wordt een steeds verve-

lender onbevoegde die een grote mond geeft. Wat kun je dan doen als bewoner?

'Technisch gezien is het veilig in de drie huizen'

Zo ziet Kees het voor zich. Het mooiste zou bovendien zijn als deze training gefilmd wordt, zodat de andere bewoners hier ook van

kunnen leren. Of dit allemaal doorgaat, is nog niet helder. Het is nu nog een plan.

Stel vertrouwenspersoon in

Vooralsnog ziet Paul, uit het bestuur, dit wel zitten. Wel wil hij ervoor waken dat aanspreken van onbevoegden traumatisch wordt, omdat zo'n bezoeker soms uit zijn slof schiet. Hij denkt hardop verder: "Er zouden in het gebouw één of

Kees Koolschijn, van Woonstede: 'We vinden het belangrijk dat onze huurders veilig wonen.'

twee personen moeten zijn bij wie je je verhaal kwijt kunt. Medebewoners, die kennis en ervaring hebben om mensen te helpen. Een soort vertrouwenspersonen, die een week later onder een kopje thee nog eens vragen hoe het nu gaat. Dat motiveert mensen om ook daadwerkelijk bezoekers aan te spreken.”

Daarnaast vindt Paul het belangrijk dat alle bewoners achter het systeem staan dat je mensen mag aanspreken. “Dan spreek je jouw bezoek aan als dat een grote mond geeft.”

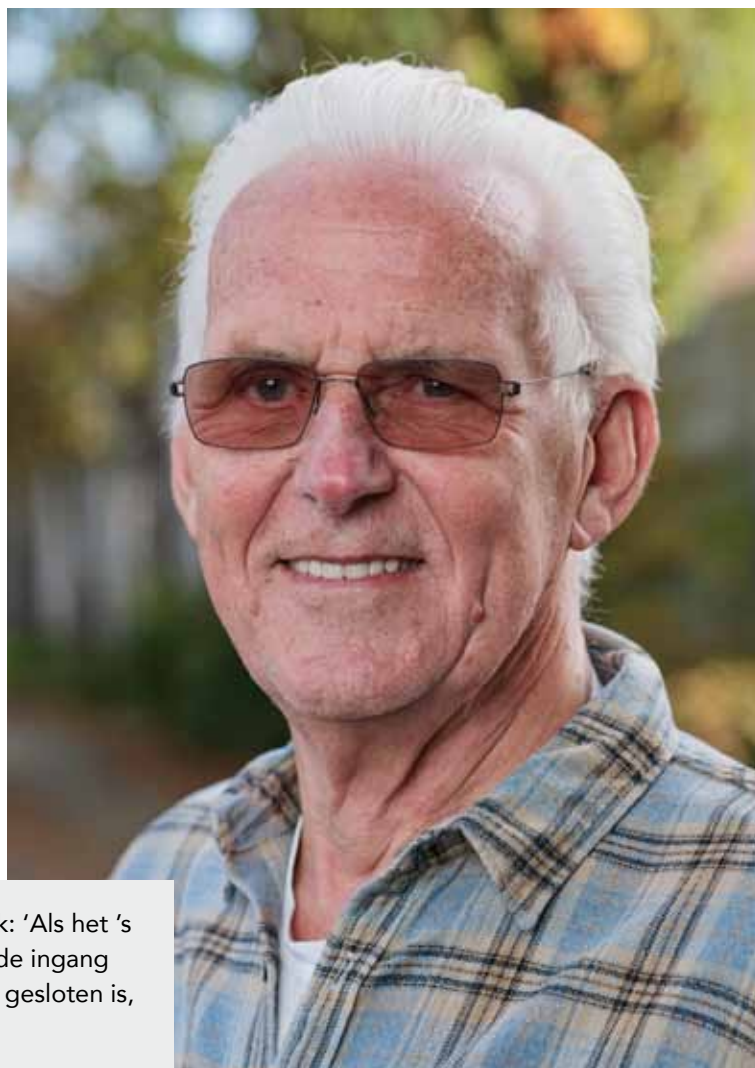
Weg uit de anonimiteit

Maar waar het uiteindelijk om draait is dat bewoners elkaar kennen. Zowel Kees, als Wim als Paul geven aan dat dat een belangrijk punt is om een gevoel van veiligheid te creëren. Kees: “Je moet elkaar kennen, weg uit de anonimiteit en zo een saamhorige samenleving creëren. Wim: “Als je je voelt dat mensen er voor je zijn, dan geeft dat een goed gevoel. Daarom is het zo ontzettend fijn dat er zoveel is waar je heen kan, ook als je slecht ter been bent; koffie drinken, kaarten; er is genoeg vertier en gezelligheid. Dan voel je je aangesloten bij mensen aan wie je wat kunt toevertrouwen.”

Paul verwoordt het zo: “De mensen moeten – figuurlijk gezien – elkaar vasthouden.” Al verdwijnt dat gevoel van

‘Weg uit de anonimiteit’

onveiligheid misschien nooit helemaal. De vraag is hoe erg dat is. Kees: “Onveiligheid mag erbij horen. En door feedback van medebewoners leer je daarmee omgaan.” Dus geldt ook hier: vorm als bewoners een gemeenschap waar mensen elkaar kennen, zodat ze elkaar kunnen opvangen als iemand angstig is en zich niet veilig voelt.

Wim Frentz, bewoner Roosebrink: ‘Als het ’s avonds donker is, wacht dan bij de ingang even met doorlopen tot de deur gesloten is, zodat niemand mee kan lopen.’

Frits Gieltjes: 'Het gaat erom dat we voor elkaar klaar staan'

Het basale gevoel van veiligheid is er wel bij mensen in De Roosebrink, merkt bewoner Frits Gieltjes. Ook bij hem. Mede dankzij de afgesloten voordeur en het intercom-systeem met video. Maar misschien nog wel belangrijker is de zorg en aandacht voor elkaar, ervaart hij.

Het is 1 uur 's nachts en Frits Gieltjes parkeert zijn auto op het Olympiaplein. Het is donker, niemand op straat, en zijn auto is volgeladen met muziekinstrumenten van een van de optredens die hij verzorgt. Nu moet hij al die spullen naar De Roosebrink brengen, zo'n 20 meter verderop. Dat betekent twee maal heen en weer lopen. Gaat dat goed?

Dat is iedere keer toch wel een moment dat hij wat extra om zich heen kijkt: hangen er hier of daar ongere types rond?

"Sociale veiligheid begint bij je gevoel", zegt Frits dan ook. Met nog een sterke man erbij voelt hij zich wellicht ook op het parkeerterrein helemaal veilig. Of als hij kampioen karate zou zijn.

Zodra alle spullen in de hal staan, de deur is dicht, voelt Frits zich weer helemaal prettig, want hier kan niemand meer in zonder sleutel.

Als sociale veiligheid eigenlijk vooral je gevoel is, wat kun je daar dan mee?
"Veel mensen noemen de afgesloten voordeur en de apparaten. Dat helpt ook

wel. Neem die intercom met video. Ik herkende je zo, toen je op onze bel had gedrukt. Je foto staat in het huisblad, dus ik weet wie ik toe laat. Staat er iemand die je niet kent, of je ziet helemaal niemand, dan doe je de deur niet open. Dat geeft een gevoel van controle."

Mensen kunnen zo naar binnen lopen overdag. Die deur gaat zo vaak open, en niemand let op je.

"Dat is zo, daarom vraag ik nog wel eens: bij wie moet u zijn? Dat wordt je niet altijd in dank afgenomen, maar ik doe het wel. We willen hier geen mensen hebben rondhangen die hier niet horen. En ik hoop dat iedereen dat doet."

Niet iedereen vindt het makkelijk om een ander aan te spreken.

"Dat is nog wel een dingetje, ja. De ene persoon durft makkelijker nee te zeggen dan de ander. Ook als iemand al voor de deur staat. Het mooie hier in De Roosebrink vind ik dat zo'n onderwerp als

insluipers of babbeltrucs ter sprake komt als we samen zijn. Bij de koffie-ochtend, bij de bingo, bij de maaltijd. Blijkbaar is er een behoefte om het erover te hebben. Door het er met elkaar over te hebben, herkennen mensen zichzelf erin en dat geeft een gevoel van veiligheid. Als je dan hoort dat de een iemand niet heeft toegelaten, dan durft een ander dat misschien ook weer makkelijker.”

Dus het gaat vooral om die voordeur en mensen die ongevraagd binnen komen?

“Dat is wel belangrijk, maar niet alles. Ik ben niet lang geleden hier komen wonen en het valt me op dat mensen hier net iets meer naar elkaar omkijken dan ergens anders. Bijvoorbeeld bij de gezamenlijke maaltijd is het vanzelfsprekend dat je een bord opschept voor degene die niet uit de voeten kan. En als iemand niet naar gezamenlijke activiteiten komt, is er altijd wel iemand die dat opvalt en op een lieve manier een zetje geeft om een keer mee te komen. Het lijkt of hier meer mensen zijn die daar oog voor hebben. En wie dat van huis uit wat minder heeft, wordt vanzelf met die houding geïnfecteerd. Dat gevoel dat je geholpen wordt als

er iets is,
dat geeft
een basaal
gevoel van
veiligheid.”

*‘Een angstig gevoel
praat je niet weg’*

Dus dat is wel in orde, hier in De Roosebrink; dat basale gevoel van veiligheid?

“Wat er gedaan kan worden, wordt gedaan. Er wordt veel georganiseerd, elke morgen wel koffie, 1 tot 2 maal per week een middagborrel, spelletjesmiddagen, met de bus op stap. En dan zijn we heel blij met Lizanne en Pieternel, die ondersteunen ons zonder dat je het ziet. Dat mensen aan die activiteiten mee willen

‘We willen hier geen mensen hebben rondhangen die hier niet horen.’

doen, betekent dat mensen zich veilig voelen. En als je jezelf veilig voelt, kun je ook veiligheid bieden.”

Je hoort vaak dat dat gevoel van veiligheid vooral zit in zo’n videofoon, of de deur beneden die afgesloten is.

“Dat hoort er wel bij, en dat is hier ook in orde. Het enige wat nog mooi zou zijn is als je met de auto onder het gebouw kunt komen en dan gelijk met de lift naar boven kunt. Maar uiteindelijk gaat het om dat gevoel van binnen: het begint bij je zelf.”

Hoe zit dat bij u, dat gevoel van binnen over veiligheid?

“Bij mij zit dat wel goed. Maar ja, ik kan nog alles, ben goed mobiel, heb mijn vrouw en mijn hele sociale netwerk nog. Dat is anders als je ouder bent, alleenstaand en lichamelijk wat brozer.”

Wat kun je doen voor mensen die van nature angstiger zijn?

“Vaak zijn ze bang dat mensen binnen kunnen komen die kwaadwillend zijn. Angstige mensen kun je erop wijzen dat 99 van de 100 mensen goed zijn, maar een angstig gevoel praat je niet weg. Dat betekent dat het erom gaat dat we elkaar zien en voor elkaar klaar staan. Dat geeft een gevoel van rust en veiligheid.”

Nieuwe contacten

Truus: "Ik heb een fijn contact met jou."

Renee Mohede en Truus Ponsen

Ze kenden elkaar al wel, Renee Mohede en Truus Ponsen. Maar daar kwamen ze pas later achter. Kinderen hadden bij elkaar in de klas gezeten. De man van de een had wel eens voor de koffieplant van de ander gezorgd. Er was eens een feest van een gemeenschappelijke vriendin, waar Truus en haar man Bas van Renee en haar man John hoorden hoe fijn het wonen was in De Roosebrink.

Het bleef lange tijd bij die toevallige ontmoetingen en toch was er een band. Dat kwam door het verleden in Indonesië. Truus had er tot haar 15e gewoond, Renee tot in haar 30e. Ze hoefden elkaar niet uit te leggen hoe tropische warmte voelt, hoe het is om het hele jaar door in een weelde van bloemen te leven, en hoe het geluid van een tjitjak klinkt.

De hagedis die in alle huizen tegen de muren te vinden is. Voor wederzijdse kampeervaringen zijn geen woorden nodig.

Zo kwam het dat Truus naar Renee belde of ze mee wilde gaan naar een gemeenschappelijke maaltijd in De Roosebrink. Dat was het begin van een hechtere band. Nog steeds lopen ze de deur bij elkaar niet plat, maar ze spreken elkaar wel regelmatig.

Ze zijn allebei dol op de natuur. Wanneer Renee na een logeerpartij bij haar dochter een enorme bos bloemen meekrijgt, geeft ze Truus daar altijd een deel van. Als een van beiden een plant niet kan benoemen, vragen ze het elkaar. En als Renee uitgebreid Indonesisch gekookt heeft, belt ze Truus of die ook een portie wil hebben.

Renee: "Ik vertrouw jou."

Hobby

Jan Boerwinkel

speelt het liefst orgel

“Pa, dat wil ik ook kunnen.”

Jan Boerwinkel weet nog als de dag van gisteren dat hij voor het eerst luisterde naar de organist in de kerk. Tien jaar was hij. Wist hij veel dat die organist een beroemdheid was, die ook organist was in het Concertgebouw in Amsterdam. Piet van Egmond. Jan wilde les hebben van deze organist en hij vroeg zijn vader dat te regelen.

Zo geschiedde. Op een woensdagmiddag ging Jan langs. De organist speelde wat sfeerstukjes voor op een vleugel en Jan moest dat naspelen. Zonder enige ervaring. Na tien minuten zei Van Egmond: “Ik weet genoeg. Kom maar.” Dat was de start van Jans orgelcarrière. Jan deed toelatingsexamen voor het conservatorium en

werd aangenomen. Op de terugweg bedacht hij: ik wil niet mijn hele leven alleen maar orgel spelen. Hij werd leraar Nederlands en Muziek. Maar dat orgel is nog steeds het middelpunt van zijn leven.

Hij kent zowat alle historische orgels in Nederland. Op veel heeft hij wel eens gespeeld en elk orgel klinkt anders. Hij vertelt dat het lastig is om op een Frans orgel protestantse liederen te spelen. En op een barok orgel is het lastig romantische muziek te spelen. Zo heeft elk orgel zijn eigen voorkeur.

Zelf is hij iedere zondag te horen. Hij speelt maandelijks in vier kerken: in Zeist, Driebergen, Vleuten en Wijk bij Duurstede. Vraag hem om een

trouwdienst te begeleiden en hij zegt ‘ja’. Of voor de VVV. Ook oud-leerlingen weten hem te vinden als ze een les met kinderen in de kerk willen organiseren. Jan verzamelt de kinderen om zich heen bij het orgel. 15-jarigen laat hij zelf uitdokteren hoe ze geluid uit de orgelpijpen kunnen krijgen. Dan is er altijd wel iemand bij die ziet dat er een aan-uitknop zit. Weer een ander weet dat je aan de registers moet trekken. Jan geniet.

Thuis behelpt hij zich met een keyboard. Maar wie weet. In Barneveld is een nieuw type orgel in ontwikkeling, die in een woonkamer past. Hierop kun je de klanken van enkele Nederlandse historische orgels echt laten horen. Dat zou Jan graag in zijn kamer hebben staan.